



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: A.Š.**, státní příslušnost Republika Kosovo, *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, s adresou pro doručování: Opletalova 1417/25, Praha 1*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 3. 2012, čj. MV-97263-6/SO-2011,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 27. 3. 2012, čj. MV-97263-6/SO-2011, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalované.

II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 13.922,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Dne 2. 4. 2009 podal žalobce žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále též jen „zákon o pobytu cizinců“). Rozhodnutím ze dne 19. 7. 2011, čj. OAM-00511-20/PP-2011, Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu v souladu s § 87e odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zamítlo. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal

žalobce odvolání. Rozhodnutím ze dne 27. 3. 2012, čj. MV-97263-6/SO-2011, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců odvolání žalobce zamítla a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdila.

Mezi účastníky řízení je sporné, zda tu byl důvod pro zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu.

II. Stručný obsah žaloby

Sub IV. žaloby žalobce namítá, že správní orgány nezákonně interpretovaly a aplikovaly neurčitý právní pojem „závažné narušení veřejného pořádku“. V žalobním bodě se obsáhle polemizuje s žalovanou a prezentuje se soudní judikatura. S ohledem na postoj soudu k této otázce se tento žalobní bod dále nerekapituluje a odkazuje se vlastní text podané žaloby.

Sub V. žaloby se uvádí, že správní orgány porušily ust. § 2 odst. 1 správního řádu, neboť nerespektovaly svoji povinnost postupovat v souladu s mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Správní orgán prvního stupně argumentuje nezákonně, pokud uvádí, že dopady do rodinného a soukromého života zvažoval v rámci správního řízení jen ze své dobré vůle, neboť mu to dikce § 87e zákona o pobytu cizinců neukládá. Žalovaná se pak již k této otázce v podstatě nevyjadřuje vůbec. Na tomto místě je nutno odkázat také na § 87e odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle kterého se k důvodu podle § 87 odst. 1 písm. b) nepřihlédne, jde-li o vydání povolení k přechodnému pobytu v zájmu České republiky, z humanitárních anebo jiných důvodů hodných zvláštního zřetele, nebo z důvodů plnění mezinárodního závazku. Žalobce je rodinným příslušníkem občana EU, protože sdílí společnou domácnost se svojí manželkou, paní L.Š., a stará se osobně o její nezletilé dítě, resp. fakticky plně alternuje roli otce. S matkou dítěte uzavřel manželství, přičemž podle § 33 zákona o rodině i nevlastní otec je nositelem rodičovské zodpovědnosti, pokud s dítětem žije ve společné domácnosti. Nezletilý a žalobce si k sobě vytvořili silný citový vztah a jejich oddělení by bylo zásadním zásahem do jejich soukromého a rodinného života. V rozsudcích Evropského soudu pro lidská práva je nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stabilně vykládán ve prospěch účastníků. Zájmy dítěte musí vždy jednoznačně převážet nad zájmy státu a respektování rodinného života vyžaduje, aby sociální realita převládla nad právními tezemi či domněnkami. Možnost rodičů (vlastních i nevlastních) stýkat se s dítětem na každodenní bázi a nikoliv potencionálně za hranicemi ČR je přitom elementární pro rodinný život. V této souvislosti žalobce odkazuje na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.) a na čl. VIII a IX Úmluvy o právech dítěte (vyhlášena pod č. 104/1991 Sb.). K tomu, že správní orgány jsou při své činnosti povinny respektovat mezinárodní závazky státu a ústavně právní předpisy, se žalobce dovolává rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 7 Ca 81/2007, 10 Ca 138/2007 a 10 Ca 138/2007 a Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 75/2006 a 1 As 38/2007. Žalované přitom musí být známo, že žalobce nemá žádnou jinou zákonnou možnost na získání jakéhokoliv pobytového statusu na území České republiky, pokud byla jeho žádost o povolení k přechodnému pobytu zamítnuta.

Sub VI. žaloby žalobce s odkazem na § 87e odst. 1 [větu druhou] písm. b) zákona o pobytu cizinců [ve znění účinném od 1. 1. 2011] namítá, že ze spisového materiálu správních

orgánů nevyplývá, že by příslušné švýcarské orgány byly dotazovány na informace (nad rámec těch bazálních uvedených v evidenci) či že by dokonce explicitně vyjádřily indicie o žalobcově hrozbě veřejnému pořádku a bezpečnosti, natož ve vztahu k ČR. Vzhledem k tomu, že výše uvedené není zmíněno ani v odůvodnění jak prvoinstančního, tak napadeného rozhodnutí, je nutno považovat rozhodnutí za v rozporu s § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti [= část první žalobního bodu VI.].

Sub VI. žaloby se žalované dále vytýká, že napadené rozhodnutí nesplňuje nároky uvedené v § 68 odst. 3 správního řádu a je nepřezkoumatelné. Přestože žalobce ve svém odvolání uvedl několik různých odvolacích důvodů, jako např. 1. mylnou interpretaci neurčitého právního pojmu závažné narušení veřejného pořádku, 2. rozpor s mezinárodněprávními závazky ČR z hlediska práva na sloučení rodiny a v neposlední řadě 3. výše popsané nedostatečné zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti vzhledem k absenci doplňujících informací ze strany švýcarských orgánů a jejich následného hodnocení, žalovaný se v napadeném rozhodnutí v podstatě omezil toliko na problematiku interpretace a aplikace výše specifikovaného neurčitého právního pojmu, aniž by jakkoliv reflektoval další zmíněné odvolací námítky [= část druhá žalobního bodu VI.].

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ve vyjádření Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců k žalobě je vlastně jen zopakována argumentace z jejího žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 27. 3. 2012, čj. MV-97263-6/SO-2011.

IV. Vlastní argumentace soudu

Předesílá se, že ust. § 87e zákona o pobytu cizinců [„Důvody pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu“], jež bylo v přezkoumávané věci aplikováno, bylo novelizováno zákonem č. 427/2010 Sb., s účinností od 1. 1. 2011.

Podle § 87e odst. 1 věty druhé písm. b) zákona o pobytu cizinců, *ve znění účinném do 31. 12. 2010*, policie žádost [o vydání povolení k přechodnému pobytu] dále zamítne, jestliže žadatel je zařazen do informačního systému smluvních států.

Podle § 87e odst. 1 věty druhé písm. b) zákona o pobytu cizinců, *ve znění účinném od 1. 1. 2011*, ministerstvo žádost [o vydání povolení k přechodnému pobytu] dále zamítne, jestliže žadatel je zařazen do informačního systému smluvních států a příslušný orgán, který žadatele do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Podle § 87e odst. 3 zákona o pobytu cizinců, *ve znění účinném do 31. 12. 2010*, se k důvodu podle odstavce 1 písm. b) nepřihlédne, jde-li o vydání povolení k přechodnému pobytu v zájmu České republiky, nebo z důvodu plnění mezinárodního závazku. Policie projedná vydání povolení k přechodnému pobytu se smluvním státem, který žadatele zařadil do informačního systému smluvních států, a v řízení přihlédne ke skutečnostem, které vedly

k tomuto zařazení. Vydání povolení k přechodnému pobytu policie oznámí smluvnímu státu, který žadatele do informačního systému smluvních států zařadil.

Podle § 87e odst. 3 zákona o pobytu cizinců, *ve znění účinném od 1. 1. 2011*, se k důvodu podle odstavce 1 písm. b) nepřihlédne, jde-li o vydání povolení k přechodnému pobytu v zájmu České republiky, z humanitárních anebo z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele, nebo z důvodu plnění mezinárodního závazku. Ministerstvo projedná vydání povolení k přechodnému pobytu se smluvním státem, který žadatele zařadil do informačního systému smluvních států, a v řízení přihlédne ke skutečnostem, které vedly k tomuto zařazení. Vydání povolení k přechodnému pobytu ministerstvo oznámí smluvnímu státu, který žadatele do informačního systému smluvních států zařadil.

Ad VI. / část prvá žaloby soud konstatuje, že právní úpravu účinnou od 1. 1. 2011 považuje pro žadatele za výhodnější, neboť při rozhodování o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu musí správní orgány posuzovat další kritéria a získat a vyhodnotit další informace, než tomu bylo podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2010. Nastoluje se tedy otázka, zda v daném případě mělo být rozhodováno podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2010 nebo od 1. 1. 2011. Ze správních spisů je přitom patrné, že žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu došla policii dne 2. 4. 2009, správní orgán I. stupně své zamítavé rozhodnutí vydal dne 19. 7. 2011 a odvolací správní orgán své rozhodnutí o odvolání vydal dne 27. 3. 2012.

V trestním právu je věc jasná: „Trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.“ (§ 2 odst. 1 trestního zákoníku). Ve správním právu to tak jednoduché není. Ve věcech správního trestání sice došel Ústavní soud k závěru, že s novým zněním zákona se musí vypořádat i soud rozhodující o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (viz náleze ze dne 3. 6. 2004 sp. zn. II. ÚS 163/03), ale obecně zásada aplikace příznivější právní úpravy není ani zásadou činnosti správních orgánů při vydávání rozhodnutí, ani zásadou činnosti správních soudů při jejich přezkoumávání (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Záleží na právní úpravě. Obecně vzato, lze si představit řešení, že se zahájená řízení dokončí podle pozdější úpravy nebo podle úpravy, která tu byla např. v době zahájení řízení. Při uvedené změně zákona o pobytu cizinců přijal zákonodárce druhé z nabízených řešení: „Řízení podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“ [= do 31. 12. 2010] (čl. II bod 1 zákona č. 427/2010 Sb.).

V daném případě tedy byly správní orgány oprávněny (i povinny) dokončit řízení o žádosti žalobce a práva a povinnosti s ním související posuzovat podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2010. V intencích ust. § 87e odst. 1 věty druhé písm. b) zákona o pobytu cizinců bylo proto v souladu se zákonem třeba toliko zjišťovat, zda je žadatel zařazen do informačního systému smluvních států, nikoli též zajišťovat, aby příslušný orgán, který žadatele do tohoto systému zařadil, poskytl dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Vzhledem

k předestřenému právnímu názoru nemohla být výtku žalobce týkající se nedostatečných skutkových zjištění ve vztahu k požadavku na dodatečné informace shledána důvodnou.

Ad IV. žaloby soud konstatuje, že ust. § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 12. 2010, znělo: „Na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Policie žádost dále zamítne, jestliže žadatel ... “. Z toho soud usuzuje, že žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu se zamítne, jestliže nastane některý ze čtyř důvodů pro zamítnutí žádosti o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území upravených v § 87d odst. 1 tohoto zákona nebo některý ze čtyř důvodů pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu upravených v § 87e odst. 1 větě druhé uvedeného zákona. Každý z těchto důvodů je samostatným důvodem zamítnutí žádosti. „Důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek“, je jedním z důvodů zamítnutí žádosti podle § 87d odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 větou první tohoto zákona. „Zařazení žadatele do informačního systému smluvních států“ je jedním z důvodů zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 věty druhé uvedeného zákona. Mezi těmito dvěma důvody nebyla do 31. 12. 2010 žádná vnitřní souvislost. Právní argumentace se tu opírá hlavně o výraz „dále zamítne“ užitý v § 87e odst. 1 větě druhé tohoto zákona a pomocně o text, jímž bylo ust. § 87e odst. 1 věty druhé písm. b) uvedeného zákona doplněno zákonem č. 427/2010 Sb. (s účinností od 1. 1. 2011). Pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 věty druhé písm. b) zákona o pobytu cizinců tedy podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2010 zásadně stačilo, že žadatel byl zařazen do informačního systému smluvních stran, nebylo třeba se zabývat důvodným nebezpečím, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. (Automatismus zamítnutí žádosti v případě zařazení žadatele do informačního systému smluvních stran byl ovšem prolomen povinnostmi správních orgánů stanovenými v § 87e odst. 3 zákona o pobytu cizinců.). Při tomto právním názoru ovšem nemohl soud výtku žalobce týkající se nezákonné interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ shledat důvodnou.

Sub V. žaloby žalobce namítá nerespektování mezinárodních smluv, které jsou součástí právního řádu. S touto námitkou se soud ztotožňuje.

Podle § 87e odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 12. 2010, se k důvodu podle odstavce 1 písm. b) nepřihlédne, jde-li o vydání povolení k přechodnému pobytu v zájmu České republiky, nebo z důvodu plnění mezinárodního závazku. K mezinárodním závazkům České republiky nepochybně patří také Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.) [dále též jen „*Evropská úmluva*“]. Podle čl. 8 odst. 1 této úmluvy každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Podle čl. 8 odst. 2 uvedené úmluvy státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Z toho plyne, že státní orgán může do práva na respektování rodinného a soukromého života zasahovat jen v případech, kdy je to jednak v souladu se zákonem a jednak je to nezbytné v demokratické společnosti v taxativně stanovených zájmech.

Žalobce požádal o vydání povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie. Do protokolů sepsaných správním orgánem I. stupně dne 29. 4. 2009 a 26. 1. 2010 uvedli žalobce a jeho manželka řadu informací týkajících se jejich soukromého, manželského a rodinného života.

Své zamítavé rozhodnutí odůvodnil správní orgán I. stupně mj. takto: „Správní orgán se cítí být vázán požadavkem na ochranu soukromého a rodinného života, jak je formulován v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a proto, ač není dle § 87e odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb. povinen posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého života, přesto se touto otázkou zabýval. K vazbám na území ČR správní orgán zjistil, že pan Š.A. má na území ČR pouze manželku. Žádné jiné příbuzné na území ČR nemá, jak i sám uvedl do protokolu sepsaného dne 26. 1. 2010. Manželka pana Š.A., paní Š. L. má syna J.Š. Pan Š.A. není otcem uvedeného dítěte. Z výše uvedeného protokolu je také zřejmé, že paní Š.L. není na panu Š.A. přímo finančně závislá, jak pan Š.A. v protokolu uvedl: „nemáme společnou kasu“. Správní orgán má za to, že zásah do rodinného a osobního života v tomto případě nepřevažuje nad zájmem státu, aby na území pobývali jen ti cizinci, kteří ctí zákony a nařízení daného státu. Žadatel v průběhu řízení uvedl, a to do protokolů ze dne 29. 4. 2009 a 26. 1. 2010, že se pohyboval na území smluvních států pod jinou identitou a to z toho důvodu, aby mu byl umožněn pobyt na území těchto států. V tomto chování je zřejmé úmyslné jednání. Není pochyb o tom, že tohoto jednání se dopouštěl přímo žadatel a jednalo se o vědomé a úmyslné porušení zákona. Na základě této zjištěné skutečnosti má správní orgán za to, že existuje důvodné podezření, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, resp. že žadatel závažným způsobem veřejný pořádek již narušil tím, že v rozporu se zákony vystupoval před úřady pod jinou identitou a také že porušil zákon o omamných prostředcích, pro který byl odsouzen k trestu 5 let vězení a následně k 12 letům vyhoštění ze Švýcarska. Správní orgán je toho názoru, že žadatel je zodpovědný za své jednání a musí nést také jeho následky.“.

Ve svém odvolání proti tomuto rozhodnutí správního orgánu žalobce taktéž uvedl, že v Německu byl veden pouze v národních centrálních a trest byl již dávno vykonán, proto na něj nelze pohlížet. Na jiné identity se pohyboval pouze z toho důvodu, že mu byl na základě vnitřních konfliktů v zemích bývalé Jugoslávie odebrán cestovní doklad a bylo mu odmítnuto vydání nového. Ve Švýcarsku mu byl udělen trest odnětí svobody na 5 let a tohoto činu také velice lituje. Byl propuštěn po třech letech a čtyřech měsících za velmi dobré chování v roce 2007. Poslední svůj přečin spáchal v roce 2004, od té doby žije příkladným životem, to je již více než 7 let. S manželkou udržují vztah již 12 let, pro jejího syna je jediným otcem, kterého poznal. Manželka je jeho jediný blízký příbuzný. Jejího syna chtěl adoptovat, ale vzhledem k nestanovenému pobytovému statusu narážejí na neustálé problémy. Chtěli s manželkou dítě, ale nelze je přivést do takové situace, kdy vůbec není jisté, zda bude mít oba rodiče, kteří by se o ně mohli postarat. Jeho manželka není na něm finančně závislá. V době podání žádosti, tedy před více než 2 lety, měl své vlastní peníze a manželka na něm nebyla finančně závislá. Jelikož po dobu více než 2 let mu není umožněno vykonávat jakoukoliv výdělečnou činnost, je zcela závislý finančně na manželce on. Žalobce na území ČR neporušil žádné nařízení ani žádný zákon. Dobrovolně uvedl již při prvním pohovoru veškeré své prohřešky na jiných

územích, i ty, které již byly vymazány. Správní orgán by jinak tyto činy ze svých evidencí vůbec nezjistil.

Své rozhodnutí o odvolání odůvodnila Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců mj. tím, že pokud jde o práva na respektování rodinného a soukromého života, přihlédla i k příslušným článkům Evropské úmluvy. V souvislosti s tím je nutno konstatovat, že podle čl. 8 odst. 1 má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Nicméně čl. 8 odst. 2 stanoví, že státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. V daném případě tedy správní orgán žádost zamítl v souladu se zákonem a v zájmu morálky, neboť porušování platných právních norem ze strany cizince do této kategorie předvídané Evropskou úmluvou náleží.

Z rekapitulace tohoto případu je patrné, že správní orgány své povinnosti nedostály. Zásah do výkonu práva na respektování soukromého a rodinného života je možný jen tehdy, jestliže – kromě souladu se zákonem – je tu skutkové zjištění podřaditelné pod některý ze stanovených zájmů. K rozhodnutí správního orgánu I. stupně je třeba poznamenat zejména to, že veřejný pořádek nepatří mezi zájmy taxativně uvedené v čl. 8 odst. 2 Evropské úmluvy. Z rozhodnutí odvolacího správního orgánu není zase patrné co a proč: co konkrétně si představit pod „porušováním platných právních norem ze strany cizince“ a proč by to mělo naplňovat znak nezbytnosti v demokratické společnosti v zájmu morálky. Za právní úpravy účinné do 31. 12. 2010 bylo přitom posouzení případu z hlediska zájmu České republiky a plnění mezinárodního závazku jedinou možností, jak eventuálně eliminovat strohý automatismus následků zařazení do informačního systému smluvních států. Žalobce má pravdu v tom, že Schengenská prováděcí úmluva stanovuje důvody, pro něž lze osoby vložit do SIS, ale jejich konkretizace je s ohledem na různost právních úprav přestupkového a trestního práva v členských státech v kompetenci každého státu. O to důležitější bylo náležité odůvodnění každého jednotlivého případu i v tomto ohledu. Pravdou je rovněž to, že Ústavní soud (jakož i Evropský soud pro lidská práva) opakovaně judikovaly, že omezení základních práv a svobod je třeba vykládat restriktivně. Lze tak shrnout, že žalobcovu námitku, že správní orgány v daném případě nerespektovaly mezinárodní smlouvy, které jsou součástí právního řádu (Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvu o právech dítěte), má soud za důvodnou; rozhodnutí správních orgánů jsou v tomto aspektu nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

Sub V. / část druhá žaloby žalobce namítá nevypořádání se s tam uvedenými odvolacími důvody. Rovněž této námitce nutno přitakat. K tomu ustálená judikatura praví: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.“ (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/92-23, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí ve věcech správních

pod č. 27/1994 v časopise Správní právo, 1994, č. 2, s. 90/XXVIII – 93/XXXI). I kdyby měl správní orgán – podobně jako soud – za to, že některé skutečnosti nejsou pro posouzení této věci rozhodné, bylo jeho povinností něco takového konstatovat a odůvodnit. Soud rozhodnutí správního orgánu v řízení o žalobě proti němu přezkoumává, úlohou soudu však není spekulovat o důvodech, proč se správní orgán s některými odvolacími důvody adekvátně nevypořádal. Námitka uvedená ve druhé části žalobního bodu V. je tudíž důvodná.

V. Celkový závěr a náklady řízení

V daném případě se správní orgány náležitě nezabývaly výlukou stanovenou v § 87e odst. 3 větě první zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 12. 2010, a žalovaná se adekvátně nevyrovnala se všemi důvody uvedenými v odvolání, a proto byla žaloba shledána důvodnou. Jelikož podaná žaloba byla v tomto rozsahu shledána důvodnou, soud podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. napadené rozhodnutí pro nezákonnost a pro vady řízení zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalované.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **12.200,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč a dále z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši poskytnuté před 1. 1. 2013, tj. po 2.100,- Kč, a jeden úkon právní služby v plné výši poskytnutý po 31. 12. 2012, tj. za 3.100,- Kč, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, žaloba a účast na jednání před soudem. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku **1.722,- Kč** odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 19. listopadu 2013

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková